

тето и хайде на гарата. Мечо тържествува. Взимам аз първия трен за Сливница (там обикновено аз откривах лова си) и подир един час пристигам на мястото. Пък се улучи и един хубав ден, само за лов. Тръгнах аз из стърнищата около гората с моя Мечо, пата-кюта, патакюта, направих връзката. Мечо ликува. И едни стойки прави, едни грациозни маниери, едни дипломатически фокуси — остави се. Пък лов имаше тогава! Яребици, пъдпъдъци, колкото искаш. Работихме ние съ моя Мечо докъде обед. Аз се поуморих, а той не иска да знае. Мислех малко да си почина, но по едно време гледам, онова ми ти куче полази из стърнищата и направи една такава поза — просто паметник. Тръгнах аз към него. . . Отведнаж дойде ми на ума, че има да уреждам полица при покойния Ганчо Богданов. Бре, ами сега! Честта преди всичко. Гледам на гарата пристигна трен, Затичвам се аз, вадя билет обратно за София и, едвам се покачих на стъпалото, тренът тръгна. Чак тогава ми дойде на ум, че кучето остана. Е, рекох, ще си дойде. Разчитах на неговата интелигентност. Пристигам аз, господа, в София, уреждам си работата и отивам в къщи да си почина. Както съм полегнал, така съм и заспал. Кога се събудих, часа пет. Първата ми мисъл е, разбира се, за кучето. Ставам и питам слугинята, дойде ли си. Няма го. Грабвам аз пушката и пак на гарата. В шест часа заминава